

Olen se surusilmäinen tyttö, rutistan pehmolelua yöpaidassani Jo valmiiksi rikkinäiselle pohjalle minut on luotu, ei mietitty sen enempää Heikot oli avaimet elämään, kun ei vanhemmilla jaksamista ollut sen enempää Ei lupaa itkeä, pidätin hengitystä Mieleni pelokas jo varhain, ei aikuista joka huomaisi Yksin täytyi pärjätä, kyyneleet kuivata Tärkeää oli kasvaa kiltiksi tytöksi, ethän vain ole kenenkään haitaksi Tulla aikuiseksi ja ahkeraksi, mutta muista et väsyä saa! Mietin millon olen riittävä? Nuori minä sanoi teen mitä vaan Monesti omat tarpeeni unohdin, itseni kadotin. Nyt on aika rakentaa se uudestaan.